

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 13

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 13

Eylül-Ekim 1992

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ak Basımevi (Tel: 244 58 16)

İki ayda bir çıkar. Fiyatı: 12.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

1993 yılı için 12 sayı: 120.000 TL.

Taahhütlü: 168.000 TL

Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Kağan Güner

Merhaba!

Mirjam Pressler, bir Alman çocuk kitapları yazarı. Kasım ayı içinde Türkiye'ye geldi. Dergimizdeki öyküsü onun Türkçe'de yayımlanan ilk öyküsü. Kırmızıfare olarak Pressler'e yalnızca Türkiye'ye değil, Türkçe'ye de "Hoş Geldin!" diyoruz.

Posterleriniz 14. sayıyla birlikte postalanacak. Fotoğraf göndermeyenler fazla üzülmeyinler, nasıl olsa 1993'te yine posterimiz olacak. Ama bu kez fotoğraflarınızı önceden hazırlayın, olur mu?

IBM firması çocuklar için çevre konulu öykülerden oluşan bir kitap bastırmıştı. Adı. "Dünya Sevgiyle Yaşar." İşte bu kitaptan bir miktar bize de gönderdiler. Sayısı yine bütün abonelerimize göndermeye yeterli değil. Bu nedenle belki yalnızca en ilgili abonelerimize gönderebileceğiz. IBM firmasına teşekkür ediyoruz.

Kırmızıfare'mizin artık bir kardeşi var. Evet, tüm kedi sevenlere müjde! İlk üç sayısı Herşey Yayınları tarafından yayımlanmış bulunan, "Şehir İnsanları ve Hayvanları için **KEDİ**" adlı dergiyi artık MAVİBULUT YAYINLARI çıkaracak. Yalnızca kedileri değil, tüm hayvanları sevenlere yönelik olan dergiyle ilgileniyorsanız bize yazın!

Dileğimiz, **KEDİ'nin** danışmanlarından, sevgili Tan Oral ağabeyimizin sözüyle:

"**KEDİ**, Mavibulut'a yakışır, ama dikkat edin Kırmızıfare'yi yemesin!"

Edebiyat ve sevgi dolu günler dileriz.

Kırmızıfare

Mirjam Pressler

İçindekiler

Zampok Eyin Pi	<i>Orhon Murat Anburnu</i> 3
Janni ve Yeni Büyükannesi	<i>Mirjam Pressler</i> 4
Tılsımlı Kurdele	<i>Esin Düzakın Yolsever</i> 8
Sözler Satan Adam	<i>Çin Masalı</i> 14
Fındıkfaresi	19
Onu Seviyorum (2)	<i>Fatih Erdoğan</i> 23
Yaralı Surat	<i>Kızılderili Masalı</i> 24
Dünya Yuvarlaktır	<i>Peter Bichsel</i> 31
Bir Kitap Bir Yazar	37
İpucu Bizden Çözümü Sizden	<i>Turan Yüksel</i> 38
Hangi Kitaptan?	40

ZAMPOK EYİN Pİ

İki cambaz bir iptе oynamaz
Bir iptе bir sürü cambaz
Hilebaz, Madrabaz, Kumarbaz

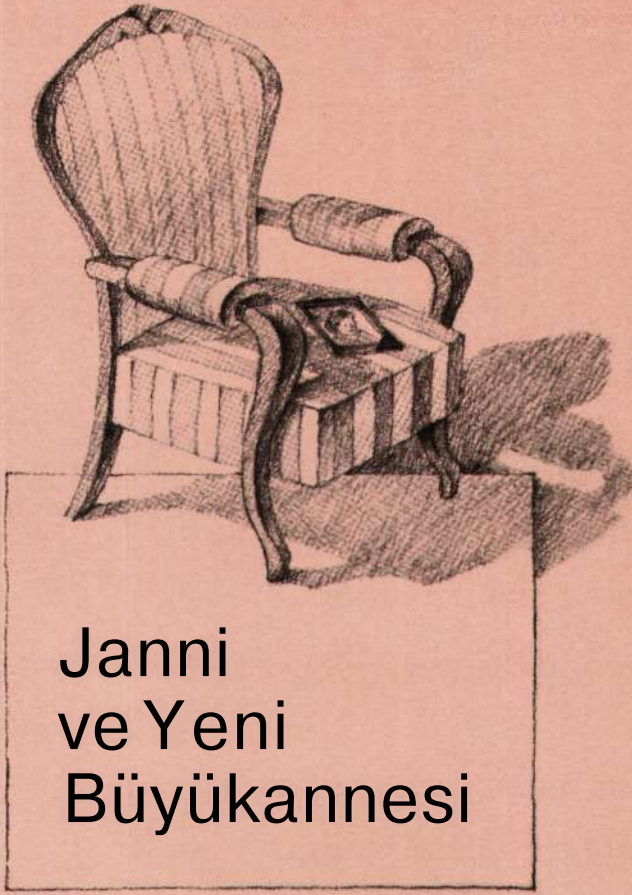
İki cambaz bir iptе oynamaz
Bir iptе bir sürü cambaz
Ateşbaz, İşvebaz, Hokkabaz

İP NİYE KOPMAZ
ZAMPOK EYİN Pİ!

Orhon Murat Arıburnu

Resim: Yıldırım Derya

Janni ve Yeni Büyükannesi

Mirjam Pressler
Türkçesi: *Arzu Gökçen*
Resimler: *Siglint Kessler*

"İSTEMİYORUM! SİZ yalnız başınıza gidebilirsiniz. Ben evde kalmak istiyorum."

Janni bunun mümkün olmadığını biliyordu aslında. Arabanın arka koltuğunda otururken sessiz ve üzgündü.

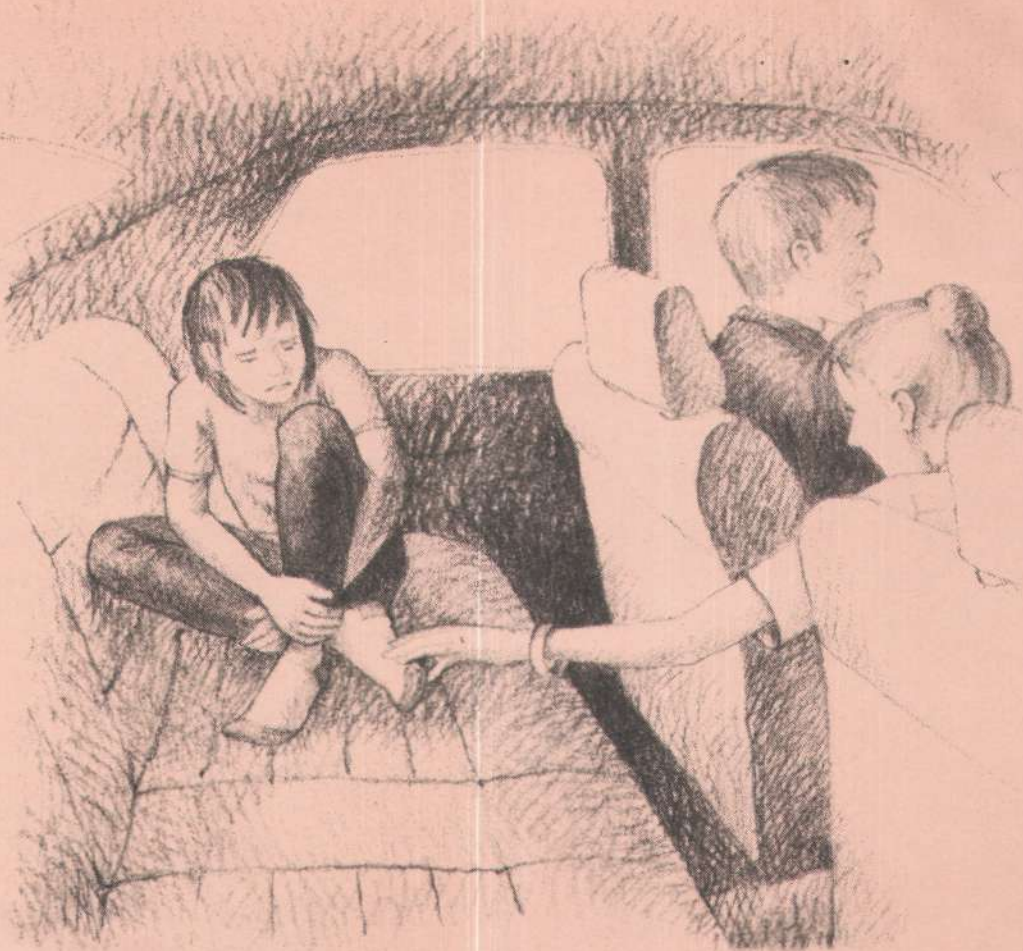
Annesi, "Janni," dedi, "Sevinmelisin, deden artık yalnız değil."

Hırsıyla, "Ben varım ya!" dedi Janni.
"Biraz daha nazik olmalısın," dedi babası. Dedenin evinin önünde durdular. Kapıyı dede açtı. Yeni büyükanne oturma odasında oturuyordu. Oda eskisinden farklı görünüyordu. Şu "yeni" de anneanneden çok değişik görünüyordu. Çok değişik... Dede, Janni'yi yanına çağırdı, ama o suratı asık, mutfağa yöneldi. Anneannenin mutfağı. Neyse

ki fazla değişmemişti. Janni raftan anneannenin kenarı siyah kumaş bantlı resmini alıp koltuğa çöktü.

Anneannesi hastalanmadan önce tatillerde Janni genellikle burada olurdu. Çoğunlukla da onunla yatarı. Anneanne her zaman biraz tarçın ve pasta kokardı.

Janni birdenbire kendini terkedilmiş hissetti.

Kapı açıldı. "Yeni'ydi gelen. "Onu çok seviyordun," dedi fotoğrafı göstererek.

"Benim anneannemdi," dedi Janni.

"Yeni" başını salladı. Bir süre ikisi de sustular. Oturma odasından annenin gülüşü

duyuldu.

"Herhalde çok güzel masal anlatırdı," dedi "Yeni."

Janni biraz şaşırmıştı. "Çok güzel okurdu," dedi. "Ama okumaya başlamadan önce hep gözlüğünü arardı."

Birden anneannesini anlatır buldu kendini: Yoksul Şövalyelerini ve yılbaşı

kurabiyelerini, orman gezilerini ve bahçedeki hazine arama oyununu...

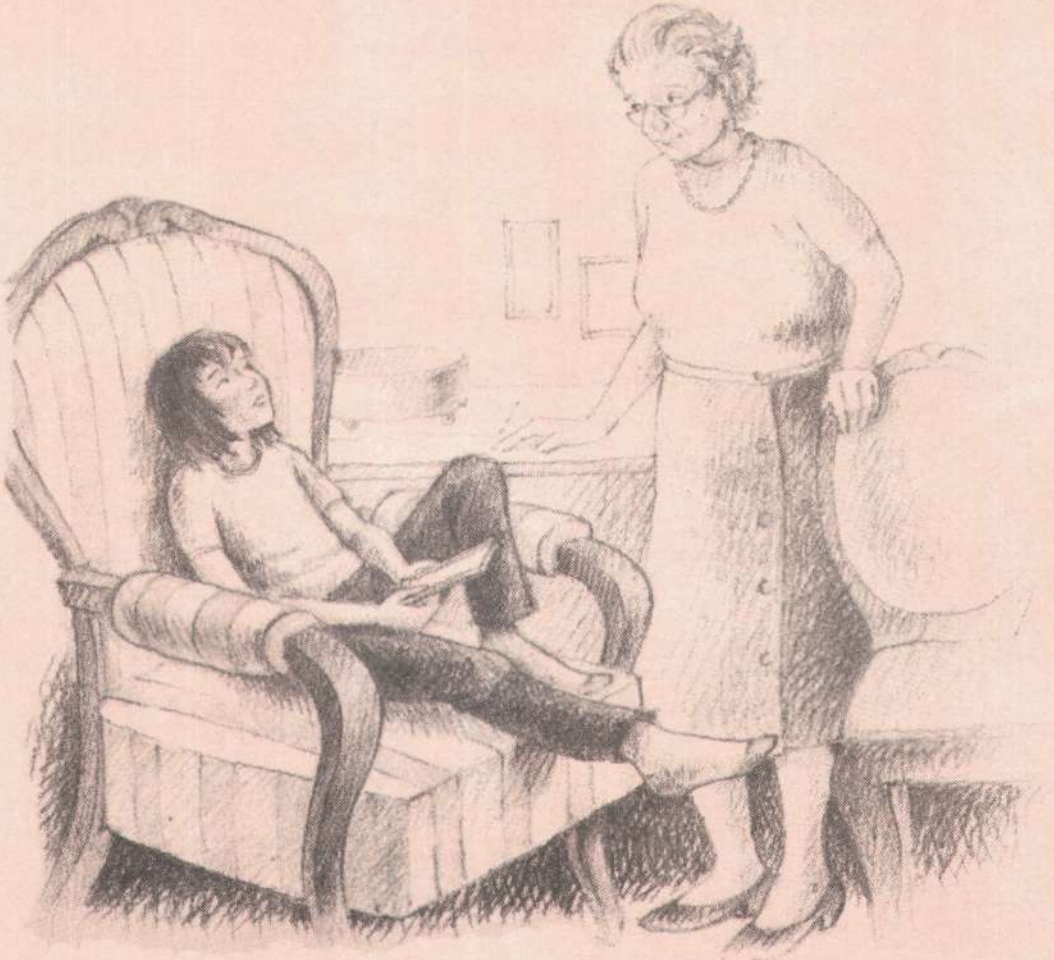
"Yoksul Şövalye ne demek?" diye sordu "Yeni".

Janni şaşırdı bunu bilmemesine. O kadar da yaşlıydı üstelik. Aklına birden bir fikir geldi. Çekmecedan kâğıt kalem çıkardı. Düşüne düşünce bir şeyler yazdı. Sonra

dedeye gitti. "Sana bir hazine bulmaca oyunu hazırladım," dedi ve ilk kâğıdı ona uzattı. Kâğıdın üstünde şunlar yazılıydı:

*"Meraklısın,
Her sabah ilkönce ona bakarsın."*

Dede barometreye gitti hemen. Çünkü her sabah barometreye bakardı. Ama

orada bir şey bulamadı. Janni şeytanca gülümsedi. Dede birden anladı. Posta kutusu! Sabahları oraya da bakardı. İkinci mektubu posta kutusunda buldu. O mektupta da:

*"Terkedilmiş bir ev
Ne bahçesi var ne kapısı..."*
yazıyordu.

Bu kez dede daha uzun düşünmek zorunda kaldı. Sonunda leylakların oradaki kuş yuvasını hatırladı. Orada bulduğu kağıtta şunlar yazılıydı:

*"Her şeye koyduğunu
söylerdi annee..."*

Dede uzun düşündü. Sonunda buldu: Hardal! Hardal kavanozunun altında son kağıt

duruyordu. Üstünde de,
*"İşte hazine! Yeni
büyükanneye Yoksul
Şövalye'nin nasıl
pişirildiğini öğreteceğim,
Janni."* yazılıydı.

7

Dede, bir Janni 'ye bir de yeni karısına baktı. Sonra gözlerinden süzülen birkaç damlayı sildi.

Janni de biraz ağladı.

Ama çok uzun sürmedi.

Tılsımlı Kurdele

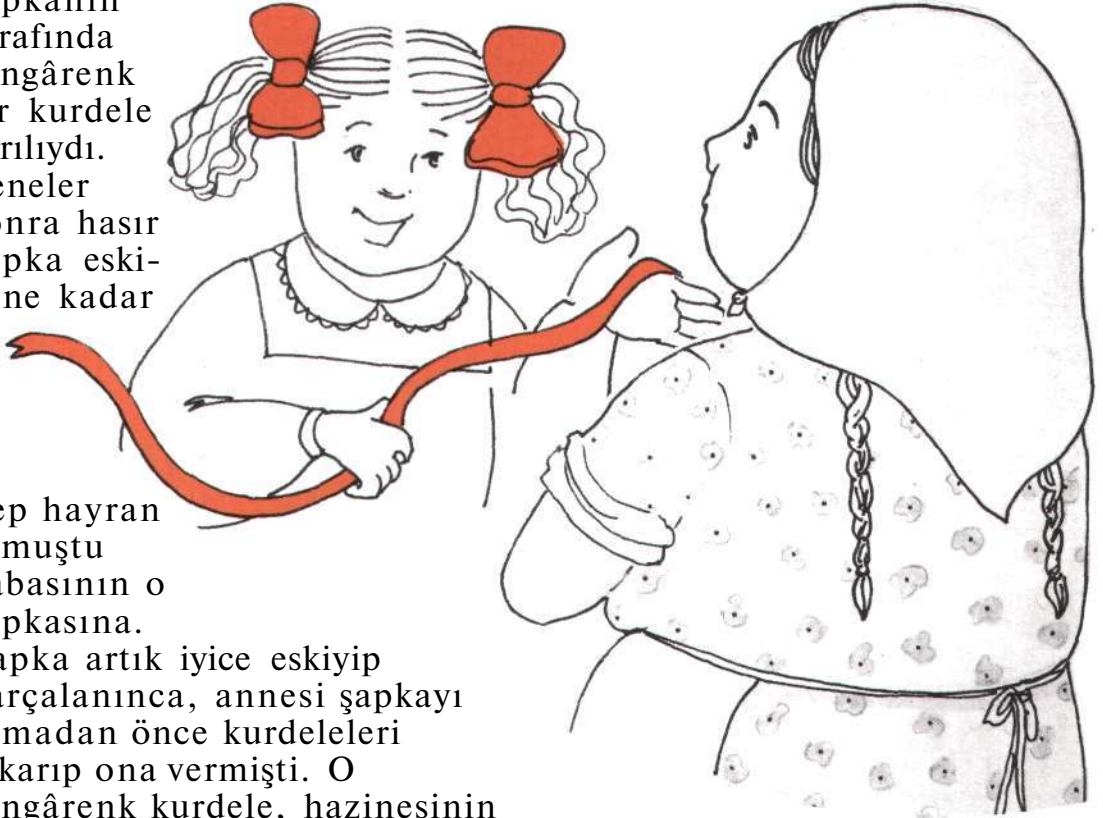
Öykü ve Resimler:

Esin Düzakın Yolsever

FERİDE'NİN BABASI şehre gittiğinde kendisine çok güzel bir hasır şapka almıştı. Güzelliği şurasındaydı ki, şapkanın etrafında rengârenk bir kurdele sarılıydı. Seneler sonra hasır şapka eski-yene kadar

hep hayran olmuştu babasının o şapkasına. Şapka artık iyice eskiyip parçalanınca, annesi şapkayı atmadan önce kurdeleleri çıkarıp ona vermişti. O rengârenk kurdele, hazinesinin en sevdiği parçasıydı. Renkli taşlar, güzel eski düğmeler, kartpostallar, deniz kabukları, minik çam kozalakları,

dedesinin tespihinden kalma boncuklardan oluşan hazinesinin olduğu kutuyu zaman zaman açar, her birine dikkatlice bakar, yeniden düzgünce yerine koyardı.

Yine böyle bir gün, evde temizliğe yardım eden Cennet Hanım renkli kurdeleye bakarken yanına gelmişti. O

güzelim kurdele Cennet Hanım'ın da dikkatini çekmiş, "Aman ne güzel bunlar, ne işe yarıyor? Ne yapacaksın?" diye sormuştu. O da birden aklına geliverdiği gibi, "Bunlar tılsımlı kurdeleler, ne istersen yerine getirir," deyivermişti. Cennet Hanım'ın birden gözleri parlamıştı. Üç gündür kocası diş ağrısından yataktan kalkamıyormuş, "Bu derdimize de bir çare bulur mu, acaba?" diye sormuştu. O da, "Tabii ki, bu kurdeleyi neren ağrıyorsa oraya sarıyorsun, bir fiyonk yapıyorsun, hemen ağrıyı geçiriveriyor," diye cevap vermişti. Cennet Hanım da sevinerek, kurdeleyi ödünç alıp alamayacağını sormuştu.

"Olur ama, babam sakın duymasın; bu tür şeylerden hiç hoşlanmaz. Bilirsin çok ciddi adamdır," demişti Cennet Hanım'a.

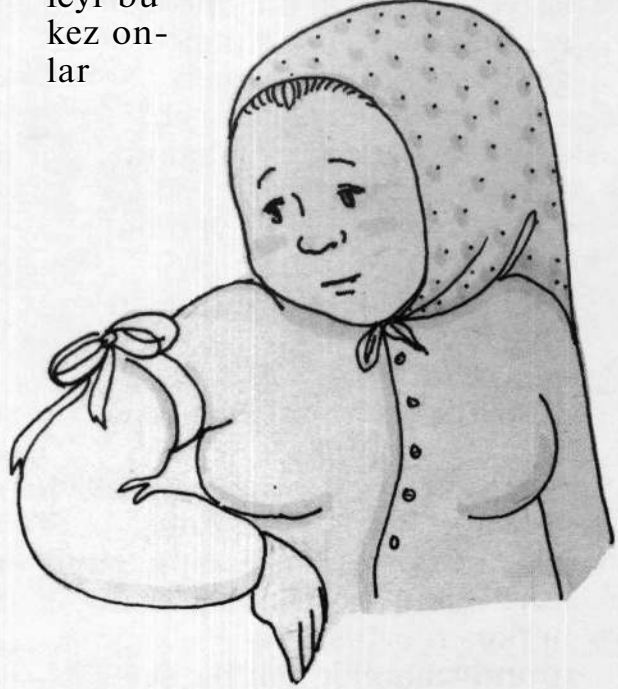
Cennet hanım her şeye razı, kurdeleyi alıp gitmiş ve kocasına anlatmış kurdelenin marifetini ve çenesinin altından başına bağlayıp tepesine fiyonk yapmış.

Rastlantı bu ya, dişinin ağrısı çok sürmemiş, geçmiş. Cennet Hanım iyice inanmış kurdelenin tılsımına.

O gün komşuları gelmiş ziyaretlerine. Kocasının

iyileştiğini görünce merak edip sormuşlar, nasıl iyi oldu, diye. Cennet Hanım bir bir anlatmış olanları, iyice de tembihlemiş, Bey'in kulağına gitmesin, diye.

Onların da sürekli başı ağrıyan bir teyzeleri varmış, hiçbir şey kâr etmiyormuş. Kurdeleyi bu kez onlar

denemek istemişler. Bey'in duymayacağına söz verdikten sonra alıp gitmişler.

Onlar da tılsımına inanmış olmalı ki, kurdele evden eve, elden ele dolaşmış. Bir süre sonra hemen bütün kasabanın haberi olmuş tılsımlı kurdeleden.

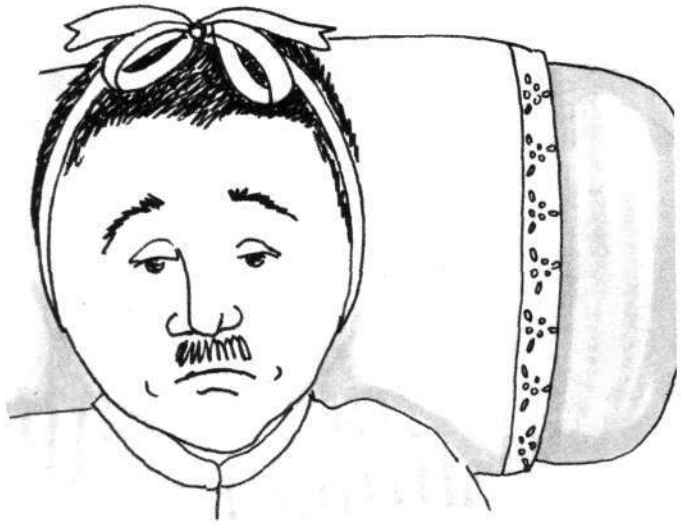
Feride'nin ailesi kasabanın

varlıklı ailelerindenmiş. Babasının mevya bahçeleri varmış. Yanında bir sürü adam çalışırmış. Hasat zamanı gelince adamlarını çağırır meyvaları toplatırmış.

Yine böyle bir gün, işçilerinden biri gelmemiş. Ertesi gün olup da yine gelmeyince evine adam göndermiş. "Bey hemen gelmeni istiyor, giyin gel," demişler. Adam ise başının ağrısından günlerdir yatıyormuş. Kurdeleyi o da duymuş ve alıp başına bağlamışmış. Bey görmesin diye de evden dışarı çıkmazmış.

Bey haber yollayınca, apar topar, başındaki kurdeleyi unutup çıkıp gelmiş. Kurdeleyi görünce Bey çok şaşırmış, sonra eskiyen hasır şapkasının kurdelesini hatırlamış. Ama herkesin ortasında utandırmamak için bir şey dememiş. Akşam olup iş bitince yanına çağırıp sormuş, bu kurdele neyin nesi diye. Adam da, tüm bildiğinin onun bir tılsımlı kurdele olduğunu, ne istersen onu yerine getirdiğini, özellikle hastalıkları iyileştirdiğini bir bir anlatmış. Bey hiçbir şey demeden dinlemiş.

Akşam sofrada o gün olanları

anlatmış. Kurdelenin nasıl olup da kasabada elden ele, evden eve dolaşıp karşısına geldiğini anlayamadığını söylemiş. Ama bunu yapabilecek kişiyi de tahmin ediyormuş.

Feride yüzü kızararak, babasına, evde kurdeleyle oynarken Cennet Hanım sorunca öyle söylediğini, ama bunu söylerken ciddi olmadığını, işin bu noktaya varacağını asla düşünmediğini söylemiş.

Babası bu işin daha fazla dallanıp budaklanmadan sona ermesini istemiş. Babasının dediği gibi Feride de kurdele kimdeyse gidip bulmuş ve eve getirmiş.

Böylece kurdelenin ününe ün katmasına engel olmuş. Ama bu arada bir sürü insan derdine çare bulduğu için mutlu olmuş.

Sözler Satan Adam

Çin Masalı

Türkçesi: *Sumru Balıkçioğlu*

Resimler: *Mitra Reyhanı Gadim*

Bir zamanlar eski Çin'de, Lo Shi adında, ne çok akıllı, ne de aptal bir adam yaşarmış. Sabahın köründen akşamın geç saatlerine kadar çalışıp didinir, karşılığında da çok az para kazanırmış. Lo Shi, belli bir yaşa gelince evlenmiş.

Daha fazla para kazanmaya başlayınca, bir grup tüccarla birlikte Çin Seddi yakınlarında uzak bir kente ticaret yapmaya gitmiş.

Lo Shi ve tüccar dostları günlerce yol aldıktan sonra nihayet kente varmışlar. Yüklerini indirip tezgâhlarını kurarak, satış yapmaya başlamışlar. Çok geçmeden Lo Shi elindekilerin hepsini satmış. Zaten fazla malı da yokmuş. Sonra da kazancıyla, biraz bundan biraz şundan

diyerek alışveriş yapmaya başlamış. Kalan parasını saydığıında, hâlâ yirmi meteliği olduğunu görmüş. "Bu parayla da karıma bir armağan almam iyi olur," diye düşünmüş kendi kendine. "Onu memnun etmiş olurum."

Hemen pazar yerine gitmiş. Pazarın bir köşesinde ak sakallı bir ihtiyar, "Satılık sözlerim var!

Satılık sözleer!" diye bağırıp duruyormuş. LoShi merakla sormuş:

"Ne çeşit sözler satıyorsunuz?"

"Özlü sözler," diye cevap vermiş adam.

"O zaman söyle de işitelim bakalım," demiş Lo Shi.

"Yirmi metelik verirsen, seve seve söylerim," demiş adam da.

"Belki de gerçekten güzel sözlerdir," diye düşünmüş Lo Shi. Bütün parasını vermek ve karısına armağan alamamak onu çok üzüyormuş. Fakat, yaşlı bilgenin söyleyeceklerini de fena halde merak ediyormuş. Yaşlı adama bakıp, "Pekâlâ, işte sana yirmi metelik, ihtiyar. Haydi söyle söyleyeceğini," demiş.

Ak sakallı ihtiyar paraları almış ve gözlerini Lo Shi'ye dikip şu sözleri söylemiş:

*"Uzak dur vadideki handan
Sığınak arama yağan
yağmurdan*

*Kulak ver yolcunun
anlattığına*

*Yıkanma,, başın yağa
bulansa da*

*Şu sözleri öğren ve Chou
Win'e söyle:*

Ee du gootsai, san shin me

Lo Shi, bu garip sözler kafasının içinde çalkalanırken, tüccar grubunun yanına dönmüş. Ertesi gün, hep birlikte dönüş yolculuğuna başlamışlar. Akşama doğru, yüksek bir tepenin etegindeki vadide bir han görmüşler. Tüccarların hepsi, bu handa gecelemeğe karar vermiş. Ama Lo Shi, hanın bir vadide olduğunu görünce, yaşlı bilgenin ilk uyarısını hatırlamış. Bu yüzden diğerlerine sezdirmeden handan çıkıp, vadiye bakan tepeye tırmanmış.

Geceyarısı, Lo Shi büyük bir gümbürtüyle uyanmış. Vadiye • doğru bakınca, azgın sel sularının hana doğru ilerlediğini görmüş. Daha ne olduğunu anlayamadan, sel suları bütün vadiyi kaplayıvermiş. Sabahleyin uyanıp vadiden aşağı baktığında, hanın yerinde, boğulmuş tüccarların cesetlerinin mallarıyla birlikte yüzdüğü koca bir göl görmüş yalnızca. Lo Shi, çabucak katırını yükleyip arkasına bile bakmadan bu uğursuz vadiden ayrılmış. O gün akşama doğru, aynı yöne

gitmekte olan bir adama rastlamış. Yolculuğa, beraber devam etmeye karar vermişler. Ancak, gökyüzü aniden kararıp şiddetli bir sağanak bastırınca, daha fazla gidememişler. Yabancı hemen yağmurdan korunabilecekleri bir yer aramaya koyulmuş. Bilgenin ikinci uyarısını hatırlayan Lo Shi ise tek başına yoluna devam etmiş.

Yabancı o sırada bir kaya çıkıntısının altına sığınmış. Lo Shi daha yüz adım bile uzaklaşmamış ki büyük bir çatırtı duyarak arkaya dönmüş. Bir de ne görsün? Kaya paldır küldür yuvarlanıp zavallı yabancıyı ezmemiş mi? Lo Shi hızla oradan uzaklaşmış.

Derken bir kente varmış. Bu kentte Lo Shi'nin çömlek yapıp satan kuzeni yaşamaktaymış. Bizimki kuzenin evini aramış bulmuş. Uzak akrabası da görünüşte onu pek sevinçle karşılamış. Gel gelelim, Lo Shi yorgunluktan derin bir uykuya dalınca, kuzen kötü kötü düşünmeye başlamış. Son zamanlarda işleri yolunda gitmiyormuş. Lo Shi'nin ziyaretini ayağına gelmiş bir

şans bilmiş.

Karısına, "Eskiden işlerin iyi gitmesi için çömlek fırınında insan kurban ederlermiş," demiş. "Belki bizim fırında işler bu yüzden kesat. Yarın Lo Shi ile çömlekhanedeki işçilere yemek yollayalım. Ben işçilere, kendilerine yemek getiren adamı yakalayıp firma atmalarını tembih ederim. Bakarsın artık işlerimiz yoluna girer."

Ertesi gün adamın karısı yemekleri pişirdikten sonra Lo Shi'ye, "Sevgili kuzen, senden rica etsem çömlekhanedeki işçilere yemeklerini götürür müsün acaba?" demiş.

Ev sahiplerine yardım etmeye çoktan gönüllü olan Lo Shi, teklifi hemen kabul edip iki ucunda ikişer yemek sepeti olan sırığı omuzladığı gibi yola düzülmüş. Daha yarı yola varmadan bir kalabalığa rastlamış. Herkes meraklı yaşlı bir yolcunun anlattığı öyküyü dinliyormuş. Hemen bilgenin üçüncü öğüdünü hatırladığından kalabalığa katılıp öyküye kulak vermiş. O oturadursun, kuzeninin büyük oğlu oradan geçmekteymiş. Lo Shi'yi yaşlı yolcunun

anlattıklarına kendini kaptırmış görünce, "Ver bari, işçilerin yemeğini ben götüreyim," demiş. Lo Shi de bu öneriyi sevinçle kabul etmiş.

Tabii delikanlı çömlekhaneden içeri girer girmez adamlar onu kendilerine tembihlendiği gibi kısıkvrak yakalamışlar. Yakaladıklarının patronun oğlu olduğunu görünce bir an duraksamışlar, ama itaatsizlik ederlerse başlarına ne geleceğini bildiklerinden oğlanı

firma atmışlar.

Yolcunun öyküsünü sonuna kadar dinleyen Lo Shi ise her şeyden habersiz eve dönmüş. Kuzeni ve karısı onu görünce çok şaşırmışlar, ama şaşkınlıklarını belli etmemişler.

"Adamlara yemeklerini götürdün mü?" diye sormuş kuzen.

Lo Shi, "Yarı yola varmıştım ki, yaşlı bir adamın bir öykü anlattığını gördüm," diye söze başlamış. "Öyle ilginç bir öyküydü ki, dayanamayıp

dinledim. Orada otururken
oğlun yanıma geldi ve..."

Kuzenle karısı o anda olan
biteni anlamışlar. Bağırıp
çağırmaya, ah edip inlemeye
başlamışlar. Lo Shi şaşırılmış.

"Ne oldu size?" diye sormuş.

Bir iki dakika ikisinden de
ses çıkmamış. Sonra kuzeni Lo
Shi'den sözüne devam
etmesini istemiş.

"Büyük oğlun benim öyküyü
merakla dinlediğimi görünce,
sağolsun, yemekleri götürmeyi
teklif etti. Ben de kabul ettim.
Sahi, daha dönmedi mi?"

Cevap veren olmamış bu
soruya. Lo Shi orada biraz
daha oyalanıp, gösterdikleri
konukseverlikten ötürü
kuzenine teşekkür ettikten
sonra yoluna devam etmiş.

Bütün gece
yol almış.
Ertesi gün
akşam
karanlığı
basmadan
evine varmış.

Bu arada
Lo Shi'nin
karısı
kocasından
haber
çıkmayınca evine haydutlar

çetesinden bir adam almışmış.
Tam Lo Shi kapıya vurduğu
sırada kadınla haydut akşam
yemeği yiyorlarmış. Kadın
kocasının sesini tanımış ve
hemen haydutu saklamış.
Ama telaşından masanın
üzerindeki pirinç çanaklarını
kaldırmayı unutmuş.

Gidip kocasına kapıyı açmış,
onu sadık bir eş gibi
karşılarmış ve masaya oturtup
çay getirmiş. Lo Shi masanın
üzerinde iki çift çubuk ve iki
pirinç çanağı olduğunu hemen
fark etmiş.

"Sen burada yalnız olduğuna
göre, bu iki çift çubuk ve bu

iki çanak da neyin nesi?" diye sormuş kuşkuyla karısına.

"Ne değer bilmez bir adamsın sen!" diye bağırarak kadın bunun üzerine. "Yanımda olmadığın günler, geceler boyu yalnızca seni düşündüm ben. Her akşam, bana seni hatırlatsın, yanımda oturduğunu hissedeyim diye masayı iki kişilik hazırladım!"

Lo Shi tek kelime etmemiş. Çayını içip, haydutun çanağındaki pirinçleri bitirmiş. Yemekten sonra yatmış ve hemen uykuya dalmış. O uyurken karısı yanı başında dikiş dikmekteymiş. Ancak çok sinirli olduğundan yatağa girmek için kalktığı anda lambayı devirmiş. Kızgın yağ

Lo Shi'nin başına sıçramış. Lo Shi acıyla hemen uyanmış. Yalancı olduğu kadar akıllı da

olan karısı onu sakinleştirip başını kendi elleriyle yıkamayı önermiş. Lo Shi tam vaktinde yaşlı bilgenin dördüncü uyarısını hatırladığından karısının teklifini reddetmiş.

Lambayı söndürüp yatmışlar. Ortalığın karardığını gören haydut elinde keskin bir hançerle saklandığı yerden çıkmış. Planı, Lo Shi'yi öldürmekmiş. Böylece Lo Shi'nin getirdiklerini kadınla paylaşabileceklermiş.

Ne var ki, zifiri karanlıkta, kadın ne tarafta Lo Shi ne tarafta yatıyor, görmesine imkan yokmuş haydutun. Birden aklına bir fikir gelmiş. Kendi kendine, "Buldum!" demiş. "Kadınlar saçlarına yağ

sürerler, erkekler sürmez!"

Elini yataktakilerden birinin saçları üzerinde hafifçe gezdirmiş.

Saçların yağlı olduğunu hissedince çarçabuk yanda yatanın boğazını kesivermiş. Tabii, Lo Shi yerine karısı ölüp gitmiş.

Sabah olunca, Lo Shi

daldığı güzel ve masum uykusundan uyanmış. Yanında karısının cansız

yattığını görünce komşuları
çağırmiş ve olan biteni
anlatmış. Ama komşular Lo
Shi'nin karısını öldürdüğünü
sanıp onu suçlamışlar.

Durumdan haberdar edilen
valinin adamları şaşkın şaşkın
bakakalan Lo Shi'yi yaka paça
huzura çıkarmışlar.

"Anlat bakalım, sefil!" demiş
vali Chou Win. "Karını niye
öldürdün?"

Valinin adını öğrenen Lo Shi
yaşlı bilgenin beşinci öğüdünü
hatırlamış hemen. Chou
Win'in önünde diz çöküp
öyküsünü anlatmaya
koyulmuş.

"Saygıdeğer efendim. Bir
süre önce Çin Seddi'nin orada
bir kente ticaret yapmaya
gitmiştim. Kentin pazarında,
ak sakallı bir bilgeden yirmi
metelik karşılığı sözler satın
aldım."

"Ne sözü sattı sana bu yaşlı
adam?" diye sormuş vali.

Lo Shi bunun üzerine beş
öğüdü tekrarlamış:

*"Uzak dur vadideki handan
Sığınak arama yağan
yağmurdan*

*Kulak ver yolcunun
anlattığına*

*Yıkanma, başın yağa
bulansa da*

*Şu sözleri öğren ve Chou
Win'e söyle:*

Ee du gootsai, san shin me

Vali bir süre düşüncelere
dalmış. Sonra, "Peki bilgenin
sözleri doğru çıktı mı?" diye
sormuş.

"Sonuncusu hariç hepsi,"
diye yanıtlamış Lo Shi.

Chou Win gene düşünceleri
arasında kaybolmuş.

Sonunda, "Bu yaşlı bilge
ölümsüz Shin San olmalı,"
demiş. "Senin davanı çok
dikkatli incelemeliyim. Demek
sonuncu dışında bütün
kehanetler gerçekleşti ha? *Ee
du gootsai, san shin me.*
Düşünelim bakalım... Du
Goo... Bu bir insan adı olabilir.
Me Sanda..."

Vali aklına gelen bir fikir
üzerine muhafızlarını çağırmiş
ve onlardan bölgede Do Goo ve
Me San adlarında iki kişinin
yaşayıp yaşamadığını sormuş.
Muhafızlar gerçekten de bu
adlarda iki adamı tanıdıklarını
söylemişler. Üstelik bu
adamlar soygunculuk yaparak
ve bölgedeki yoksulları

sömürerek yaşıyorlarmış. Vali hemen bu iki haydutun yakalanması için emir vermiş.

Korkudan tir tir titreyen iki sefil, valinin önüne getirildiklerinde işledikleri tüm suçları itiraf etmişler. Lo Shi'nin karısıyla nasıl dostluk kurduklarını, Lo Shi'nin evini ve servetini paylaşmak için ne gibi planlar yaptıklarını bir bir anlatmışlar. Tabii kadının boğazının yanlışlıkla kesildiği de bu arada ortaya çıkmış.

Duyduklarına iyice öfkelenen vali, iki haydutu ölüme

mahkum etmiş. Muhafızlar adamları götürürlerken, Lo Shi'ye dönen vali Chou Win, "Artık senin ne kadar alçakgönüllü olduğunu anladım," demiş. "Sen iyi bir insansın. Evine dön ve kendine layık bir kadın bulup evlen."

Valiye teşekkür eden Lo Shi hemen evine dönmüş. Bir aya kalmadan da kendisine, yoksul ve kendisi gibi temiz yürekli bir eş bulmuş. Birlikte uzun yıllar mutlu yaşamışlar.

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

SON DAKİKA!

Dergimiz baskıya girmek üzereyken Işıl elinde yeni kitabıyla çıktı geldi. "İşte," dedi, "ikinci kitabım çıktı, ilk olarak size getirdim!" Işıl Gözen'in ilk kitabı **Kırmızı**

Saçlı Çilli Kız'ı 11.

sayımızda tanıtmıştık. Işıl'ın ikinci kitabının adı: **Verin Benim Çocukluğumu**. Aynı adlı şiirini aşağıya alırken Işıl'ı kutluyoruz.

VERİN BENİM ÇOCUKLUĞUMU

Saçlarım kırmızıymış
Ne renk olursa olsun
Verin benim çocukluğumu
Çillerim sizin olsun...

BEYAZ GÜVERCİN

Pencereme konan beyaz güvercin,
Uç gökyüzüne uç,
Mavi bir bulut getir bana.

Uç beyaz güvercin
uç,
Denizlere, ormanlara,
Dünyanın bütün
ülkelerinden
Barış getir bana.
Seni kafese
koymasınlar,
Canını yakmasınlar,
Uç gökyüzüne uç,

Sımsıcak bir güneş getir bana!

Sinan Eyidoğan/İstanbul

ANNEM

Ayşe Pınar Köprücü

Anne; bir sevgi ağacıdır. Her sonbaharda yapraklarını döker. Yere düşer. Tohumlar yardımı ile fidan yetişir. Fidan büyür, gelişir ve yaprağını döker. Ancak bu döküşler, ölümle son bulur. Fakat; anne semada bile çocuğuyla birliktedir. Çok değer verdiği çocuk, onun sevinç ve mutluluk kaynağıdır. Sanırım, benim değerim annem için çok büyüktür. Annem de benim için eşsiz bir hazinedir.

Evde yalnız kaldığımdan dolayı, annemin ve tüm annelerin değerini çok iyi biliyorum. Sabah 8'de işe gidiyor, akşam 19.30'da geliyor. Evde çok sıkılıyorum. Bazen bencilce düşünüyorum, işten ayrılmasını istiyorum. Annem çok iyidir. Ben biraz haşarıyım. Buna rağmen annem benim muzurluklarıma ve yaramazlıklarıma göz yumuyor. Annemi her haliyle çok seviyorum. Sanırım, hiçbir şeye kızmayan, çocuğunu uyarmayan anneler ve çocukları mutlu olmazlar. Çocuklar hatalarını düzeltemez.

Bütün anneleri çok seviyorum. Ama annemi çok daha fazla seviyorum.

Yaz Günlüğü

Alişan Özkan

Saint Benoit Lisesi, Hazırlık 2 D

OKULLAR KAPANALI bir ay olmuştu. Dört yıldan beri basketbol oynamaktaydım. Bu nedenle, geçen yıl olduğu gibi bu yaz da yarım günlük bir yaz okuluna gitmeyi düşünüyordum.

Yaz okulu sadece haftanın üç günüydü. İki günüm boştu. Öteden beri iyi öğrendiğim basketi yuva çocuklarına öğretmeyi istiyordum.

Anneme bu işi yapıp yapamayacağımı sordum. Annem büyük bir sevinçle onayladı. Levent'teki Ayışığı Anaokulu'nun sahibi Ayşim Teyze ile görüştü. Ayşim Teyze de benimle görüşmek istediğini bildirdi.

İlk gün hafif de olsa heyecanlıydım. Ama böyle bir iş yapacağım için de çok mutluydum. Yuvada bir öğretmen beni miniklerle tanıştırdı. Hepsi hem biraz şaşkın, hem de sevinçliydim. Hocalarla tanışma işi de bittikten sonra basketbola

hevesli olanları grubuma aldım. Önce birlikte ısınma hareketleri yaptık. Sabah grubunun çok iyi oynadığını görünce hepsine birer rozet yaptım. Bir yerlerine batmasın diye de rozetleri iğnesiz olarak verdim. Okul çok şirindi. Sabahleyin geldiğimde çok sıcak bir şekilde karşılanıyordum. Çocukların hepsi "Koççç!" Koççç!" diye sesleniyorlardı. Bu çok güzel bir duygu. Çok mutlu ! oldum.

Arasıra basketbol antrenmanlarında - onlarla sağlık konusu üzerine

konusuyordum. Jimnastik hareketlerini gösteren birer fotokopi de verdim ellerine. Herkes yerlere oturuyor ve bu hareketleri yapıyordu. Bana bu hareketleri her zaman yapacaklarına, hiç unutmayacaklarına ve bu kağıdı hiç kaybetmeyeceklerine söz

verdiler. Fakat daha sonra hepsinin kağıtlarını oraya buraya atılmış olarak

gördüm. Neyse...

Başlarda işimin o kadar ciddi olduğunu düşünmüyordum. Ancak yuvanın sahibi Ayşim Teyze her emeğin bir karşılığı olduğunu söyleyerek belli bir miktar para ödemeyi önerdiğinde işimin gerçekten ciddi olduğunu anladım. Kabul ettim. Böylece ben de hem yazımı değerlendirmiş oluyor, hem de iş hayatına şimdiden azıcık atılmış oluyordum. İşime gittiğim günlerde havuz grubu denen bir grup vardı. Yüzmeye gidiyor, döndüklerinde bana sarılıyorlardı. Çok güzel bir duyguydu. Yuvada ben de bir öğretmen olduğum için onlarla ilgileniyor, problemlerini çözmeye yardımcı oluyordum.

GÜNLÜK YAŞANTIMIZ

Öğlenleri tabii ki herkes yemeğini muntazam bir şekilde yemiyordu. Herkes önüne konan tabaklar, peçetelerle kral sofrası gibi uzun bir masanın çevresine toplanıyordu. Yemekler dağıtıldığında bazı minikler domatese yahut ekmeğe mutlaka bir kusur bulup bir şey yemiyorlardı. Bazen ağlayanlar da oluyordu.

Günlerden bir gün okula geldiğimde hava bulutlu gibiydi. Yağmur başladı. Hepimiz içerdeydik. Bana değişik bir teklif geldi. Öğretmenlerden biri, "Kukla oynatabilir misin?" dedi. "Tabii," dedim. Hepsi oturdu. Kimisi kuklanın altına bakıyordu. Başlayınca çok sevindiler. Kuklayı çok güzel bir konuyla bağlayarak hepsinden alkış aldım.

Yine bir gün çocuklara tahterevallide eğer beş kişi beni kaldırıabilirlerse onlara çiklet alacağımı söyledim. Başardılar ve çikletlerini aldılar.

Bahçede birkaç değişik hayvan vardı. Üç tavşan, bir ördek, üç tavuk. Tavuklar çok yaramazdı. Çim tohumlarını yerler ve kaçarlardı. Bir gün legoların arasında bir tanesini gördük. Dışarı çıkardık. Çok geçmeden onu yine gördük. Bu kez bir yumurta bırakmış olduğunu fark ettik.

Yaz sonu geldi çattı. Perşembe günü kapanış partisi yapılacaktı. Herkes özel bir kostüm giyecekti. Ama bir talihsizlik oldu. Kendi yaz okulunda geçirdiğim bir kaza nedeniyle partiye gidemedim. Güzel bir parti olmuş. Basket potalarına balonlar konmuş. Balonların bazılarında su varmış. Balonlar patlatılınca üzerlerine dökülüyormuş. Danslar edilmiş, yoğurt yeme yarışı yapılmış. Güzel fotoğraflar çekilmiş. Herkes çok eğlenmiş. Gidemediğime üzüldüm.

Biz daha sonra bir tatile çıktık. Güneye gittik. Döndüğümde okullar açılmak üzereydi. Ben yuvaya son defa elveda demeye gittim. Bütün hocalarla konuştuk. Anılarımızı canlandırdık. Bir dahaki yıl gelip gelmeyeceğimi sordular. Bayağı üzüliyordum. O gün bir tatil daha bitiyordu. Çocuklara veda ettim ve onlardan bazı sözler aldım. Onların bu sözleri tutacaklarına da eminim.

Gelecek yaz yine böyle bir çalışma yaparsam size anlatmaya söz veriyorum. Hoşça kalın.

Cikcik Postası

KIRMIZIFARE

*Neşeyle koş gel bize
Okumak
Yaşamak kadar,
Oyun oynamak kadar
güzel seninle!*

Sevgili Fatih Abi,
Kırmızıfare Dergisine beni abone ettiğiniz için teşekkür ederim. İçindeki her şey çok güzel. Uzayla ve robotlarla ilgili bir sözlük köşesi açarsanız ve şekil tamamlama, iki harfli hecelere iki harf ekleyip sözcük türetme oyununa yer verirseniz sevinirim. Kitap okumayı çok seviyorum. Sınıfımızın kitap kulübü başkanım, yırtılmış kitapları onarıyorum. Şiir ve öykü dalında iki başarı ödülü kazandım. En çok beğendiğim okulumuzun kütüphanesinde okuduğum Jack London'un Beyaz Diş isimli kitabıdır.

Sevgili Fatih Abi size sağlık ve mutluluk dolu günler diliyorum.

Sinan Eyidoğan/Feriköy,

Sevgili Kırmızıfare yaptığınız bu yenilikleri çok beğendim. Sizi çok seviyorum. Beni sizlerle tanıştıran öğretmen ve arkadaşlarıma

çok teşekkür ediyorum. Böyle güzel bir derginin abonesi olduğum için çok mutluyum. Ayrıca bu dergide emeği geçenlere sonsuz teşekkürler. Size birkaç bilmece yolluyorum.

1) Bel kemere ne demiş?
Yeter artık sıktın ama.

2) Cin gibi zeki kuş
hangisidir?
Güvercin.

Pelin Aydemir/Bodrum

Sevgili Kırmızıfare;
Gönderdiğin mektubu aldım. Bugüne kadar sana yazmadığım için özür dilerim. Mektubu aldığımda İstanbul'da oturuyorduk. Fakat babamın işi nedeniyle 15 gün önce Ankara'ya taşındık. Yeni adresimizi ve telefonumuzu bildirmek için bugüne kadar bekledim.

Kırmızıfare'deki öyküleri ben ve kardeşim çok beğeniyoruz. Ben de sana beğenirsen, belki beni de içine alırsın diye düşünerek bir minik masal resimledim. Masalı annem yazdı. Biz çocukların sınırsız hayal gücümüz olduğunu biliyorsun. Mutlu hayaller, mutlu çocuklar demektir. Belki diğer Kırmızıfareciler de

bu düşünceme katılırlar. Sana kardeşimin ve benim vesikalık resmimizi gönderiyorum. Yeni okulumda ve bu yeni çevrede herkesi Kırmızıfare'ci yapabilmek için vargücümle çalışacağıma emin olabilirsin. En kısa zamanda Ankara'dan yeni Kırmızıfarecilerin aramıza katılmalarını diliyorum.

Resim çalışmalarım çok iyi gidiyor. Bir yarışmaya katıldım. Sonucunu bekliyorum. Resim konusunda yazışmak isteyen arkadaşlarla Kırmızıfare aracılığıyla yazışmak isterim.

Tüm Kırmızıfare dostlarına Ankara'dan kucak dolusu selam ve sevgi gönderiyorum. Bize Kırmızıfare'yi kazandıran siz büyüklerime de saygılarımı yolluyorum.

Güneş Özcan/Ankara

*Sevgili Güneş,
Öykünü Herki sayılarımızda yayımlayacağız. Güzel sözlerin ve Kırmızıfare'mizi yeni arkadaşlarımızla tanıştırmaya çabaların için teşekkürler. Biz de sana kucak dolusu sevgiler gönderiyoruz.*

Fatih.

Onu Seviyorum... (2)

Fatih Erdoğan

Tepeye doğru tırmanıyoruz. İlkbahar. Öğretmenimiz gülümseyerek en önde yürüyor. Üçerli sıra halindeyiz. Öğretmenimiz kapalı yerleri sevmiyor. Birazcık güneş çıktı mı hepimizi dışarı çıkarıyor.

Okulumuz yemyeşil bir bayırın ortasında. Tepeye çıkacağız. Öğretmenimiz şaka yapıyor, "Ayağının altında yalan var!" diyor. Sadık korkuyor önce. Olduğu yerde sekiyor. Sonra gülüyor hepimiz gibi.

Ben de gülüyorum. Kendi gülüşüme bir gülüş daha karışıyor. Onun gülüşü. Benden iki sıra ötede yürüyor. Saçları çok uzun ve dümdüz. Bal rengi. Gözleri yeşil. Gülerken bana mı baktı?

Yürüyoruz. Bense onu düşünüyorum. Sırada ona daha yakın olabilmek isterdim, ama öğretmen böyle sıraladı bizi. Şimdi sürekli olarak arkasından izliyorum onu. At kuyruğu yaptığı saçlarının yürürken iki yana sallanışını izliyorum.

Onu seviyorum.

Onu izlerken kalbim daha hızlı çarpıyor. Dikenlerle kaplı bir yere geliyoruz. Yanımdaki arkadaşım diyor ki, "Bu dikenlerin içinde fıstık var!" Şaşıyorum. Dikenin içinde fıstık. Üzerinde gül gibi kocaman bir çiçeği olan dikenlerden. Bazıları uzanıp koparmak istiyor, elleri acıyor. Fıstık sözü hızla yayılıyor. Herkes diken kollamaya başlıyor. Sıra karışıyor, öğretmenimiz aldırıyor.

Ben ilgilenmiyorum dikenlerle, ama merak ediyorum gerçekten fıstık var mı, diye. Bir de o ilgilenmiyor. Öylece ağır ağır yürüyor. Arkadaşım diyor ki, "Büyük olanlarında var, tüylerinin altında."

Birden gözlerim parlıyor. Tam sol tarafımda, taşın arkasında. Kimse görmüyor. Koskocaman bir diken çiçeği. Elimi uzatıp tutuyorum. Gövdesi kurumaya başlamış, kolay kopacak. O anda herkes görüyor keşfimi. Ama o artık benim.

Koparıyorum. Çevreme doluşuyorlar. Fıstık görmek istiyor hepsi. Öğretmen, "Sıraıza girin," diye sesleniyor. Birden sıranın başka bir yerinde buluyorum kendimi. Tam da... Gözlerime inanamıyorum... Onun yanıdayım. Dikenime bakıyor. Yürüyoruz. Dikenimi uzatıyorum. "İster misin?"

Alıyor. "Dikenden fıstık çıkar mı hiç!" diyor. "Çıkamaz," diyorum.

Bana bakıyor sonra. Gözleri yeşil, saçları bal rengi...

Onu seviyorum.

Yaralı Surat

Kızılderili Masalı

Türkçesi: *Selma Morova*

Resimler: *Kağan Güner*

GÜNEŞ, BİR sabah Kayalık Dağlar'ın ardındaki yatağından doğrulduğunda, yakışıklı oğlu Sabah Yıldızı'nı yanı başında bulmuş. Dertliymiş Sabah Yıldızı. "Baba," demiş bütün cesaretini toplamaya çalışarak, "Her gece yapayalnız nöbet tutmaktan yoruldum. Evlenmek istiyorum. İstiyorum ki, karım bu uzun gecelerde yanımda olsun, bana arkadaşlık etsin."

"Eşini seçtin mi bari?" diye sormuş Güneş.

"Evet," demiş Sabah Yıldızı. "Göklerden, Karaayak Kabilesi'nin çadırlarına doğru bakarken, Soatsaki adında güzel bir kızılderili kız gördüm. Onu çok seviyorum ve eşim olmasını istiyorum."

Bunu duyan babasının canı sıkılmış ve onaylamadığını belirtircesine başını sallamış. "Yeryüzünden gelme birisi ile

evlenemezsin oğlum," demiş. "Bu sana da, ona da elem getirir. O, yeryüzüne ait birisi.

Bizim göklerdeki

krallığımızda yaşayamaz, kendi halkını özler."

Sabah Yıldızı çok üzülmüş. O büyüleyici kızılderili kızı aklından çıkaramıyormuş. Her gün şafakla, göklerdeki evinden babasının çadırında uyuyan Soatsaki'yi seyrediyormuş. Üzüntüsünden ışığı bile titrek titrek çıkar olmuş. Oğlunun gitgide büyüyen özlemi annesi Solgun Ay'ın gözünden kaçmamış. Düşüncesini değiştirmesi için Güneş'e yalvarmış.

Sonunda Güneş, gönülsüzce de olsa izin vermiş. "Ama beni iyi dinle!" demiş Sabah Yıldızı'na. "Soatsaki bir kez bizim krallığımızda yaşamaya başladı mı, Karaayak çadırlarını hiç görmemeli, oralara hiç bakmamalı ki geri dönmeyi istemesin, içinde özlemler büyümesin."

Sabah Yıldızı çok sevinmiş, sevinçten havalara uçmuş. Hemen hazırlanmaya başlamış. Bronz vücudunu güzelce boyamış, siyah

saçlarına bir kartal tüyü takmış, kırmızı pelerini ve yeni siyah mokasenlerini giymiş. Bu güzel giysilerle çıkmış sevdiği kızın karşısına. Soatsaki, bu yakışıklı yabancından ilkin ürkmüş; ama kısa zamanda soylu davranışlarına kapılmış ve ona âşık olmuş. Karısı olmayı seve seve kabul etmiş.

"Sevgili Soatsaki," demiş yakışıklı yiğit adam. "Benimle evlenmek için dünyadaki hayatından vazgeçmelisin. Benim çadırım göklerde, bulutların üstünde. Kabile halkıyla sonsuza dek vedalaşmalısın. "

Soatsaki, genç adama öyle derin bir aşkla bağlanmış ki, dediklerini hemen kabul etmiş. Ailesi ile vedalaştıktan sonra kocası Sabah Yıldızı'yla yeni evlerine, gökyüzüne uçmuşlar.

Yiğit genç adam ve güzel karısı çok mutlu olmuşlar. Birçok ayın çevrelediği evlerinde bir oğulları olmuş. Ona Küçük Yıldız adını vermişler.

Bir gün Soatsaki, kaynanası Solgun Ay'ın çadırında bebeğini emzirirken, gözü çadırın ortasındaki büyük

demir çanağa takılmış. Öteden beri merak eder dururmuş, sonunda dayanamayıp kaynanasına sormuş:

"Anacığım söyle bana, nasıl kaynar bu çanak durmadan, altında ateş bile yanmadan? "

"Altında tılsımlı bir ısı kaynağı var onun," diye yanıtlamış Solgun Ay. "Ancak sözlerime kulak ver, ey dünyanın kızı. Sakın ola, onu yerinden oynatma. Kimildarsa eğer, yakarı bırakmaz felaketler."

Soatsaki kaynanasına uyarısı için teşekkür etmiş ve demir çanağa dokunmayacağına söz vermiş.

Ancak güzel kızılderili kız merakını yenememiş. Gün yarılanıp da Solgun Ay derin bir uykuya dalınca, çanağı kaldırıp, altında ne var diye bakmak istemiş. Ama demir çanak öyle ağırmış ki, kımıldamamış bile. Soatsaki uğraşmış, çabalamış, sonunda çanağı kenara çekmeyi başarmış.

Altında ne olduğunu görünce, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacakmış. Demir çanağın altında kuyu gibi derin bir

delik varmış ve çok derin olmasına karşın dibi görülebiliyormuş. Genç kadın eğilip dikkatle bakınca o sessiz ovaları, yemyeşil çayırları, çayırları rengârenk donatan kan kırmızı, sapsarı, masmavi çiçekleri görmüş. Kabilesinin Kurt Söğüt dediği söğüt ağacını, Köpek Gül dediği gül ağacını tanımış. İçi özlemle sızlamış. Hele Karaayak kabilesinin çadırlarını görünce yüreği çılgınca çarpmaya başlamış. Kabilesini bir kez daha görmeyi çok ama pek çok istemiş.

Kocası Sabah Yıldızı eve dönünce karısının asık yüzünü hemen fark etmiş ve nedenini sormuş. "Eğer halkımı bir kerecik görebilseydim," diye yakınmış genç kadın, "inan ki, çok mutlu olurum. Yanlış anlama, burada seninle ve oğlumla olmaktan memnunum. Gökyüzünün parlak günlerini, ıslıl ıslıl gecelerini seviyorum, ama anayurdumu çok özledim. Bir kerecik daha görmeyi dilerim."

Sabah Yıldızı, karısının sözünü tutmamasına çok içerlemiş. Babası Güneş ise

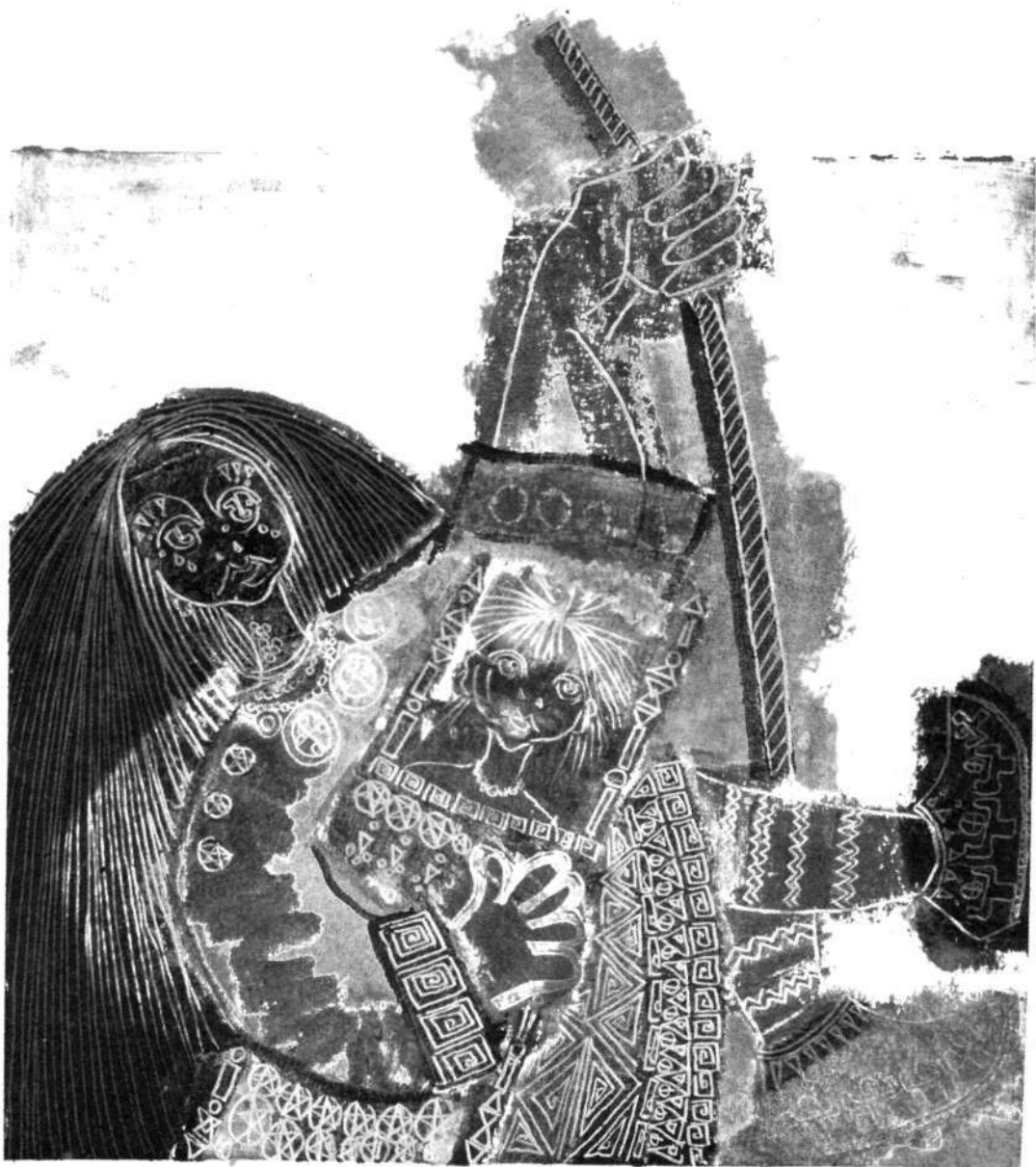
olanları duyunca öfkeden daha çok parlamış, etrafına daha da yakıcı ışınlar saçmış. "Bizim cennetimize layık değilsin," diye bağırmış Saotsaki'ye. "Geldiğin yere, yeryüzüne dön; çocuğunu da birlikte götür. Bir daha asla kocan Sabah Yıldızı'nı göremeyeceksin. Söz dinlememenin cezasını çekmelisin."

Soatsaki ve Küçük Yıldız'ı bir rengineyiği derisine sıkıca sarmışlar. Demir çanağın altındaki delikten deri bir şeritle aşağı sallandırmışlar. Ama daha dünyaya varmadan, Küçük Yıldız ağlamaya başlamış ve kafasını sıkı sıkı sarmalanmış deri kundaktan dışarı çıkarıvermiş. Çıkarır çıkarmaz da deri şerit yüzünü kesmiş ve o güzel bebek yüzünde iki parmak kalınlığında derin bir yara açılmış.

Zaman geçtikçe Küçük Yıldız'ın yarası iyileşmiş ama yüzünde çok çirkin bir iz kalmış. Bu iz onu öyle çirkinleştiriyormuş ki, kabilenin yiğitleri ona, yaralı surat anlamına gelen Poia adını takmışlar. Poia, avdaki hüneri ve dövüşteki cesareti ile

28

kabilesinin şerefini artırıyor, saygı kazanıyormuş. Ama ne yazık ki, o çirkin yara izine kimse bakamıyor, herkes onunla yüzyüze gelmekten kaçınıyormuş.

Küçük çocuklar bile onunla eğlenir, arkasından, "İşte Yaralı Surat, ay ne çirkin, öteye bak!" diye bağırlırlarmış.

Yaralı Surat'ın yaşlı anacığı Soatsaki ise, kaybettiği kocasının üzüntüsüne dayanamamış ve sonunda oğlunu tek başına bırakarak, kalbi kırık, bu dünyadan göçüp gitmiş. Yaralı Surat, ailesi ve arkadaşları olmadan yalnız büyümüş. Her gün tek başına dolanır; her gece yıldızların altında otururmuş.

Poia böyle nice yalnız günler, seneler geçirmiş; yetişkin bir delikanlı olmuş. Bir gün komşu kabile reisinin güzel kızını görmüş ve ona gönlünü kaptırmış. Reisin kızı Poia'nın ok ve yay kullanmadaki hünerine, dövüşteki gücüne saygı duyuyormuş. Ama bırakın evlenip bir yastıkta kocamayın, onun yaralı, çirkin yüzüne bakamıyormuş bile. Poia'nın evlenme önerisini geri çevirmiş.

Bir kızılderili kızın, yiğit bir delikanlının evlenme önerisini geri çevirmesi pek ender olurmuş. Poia öyle incinmiş ve utanmış ki, kendisini küçümseyen kabilesinin yüzüne bakamaz olmuş.

"Büyükbabam Güneş'in yanına varmanın bir yolunu bulmalıyım," diye düşünmüş kederle. "Kim bilir, belki bana acır da, bu çirkin izi yüzümden kaldırır."

Böylece batıya, ulu karlı dağlara doğru yola koyulmuş. Günler, aylar boyu yürümüş. Nice sarp yamaçlara tırmanmış, deli ırmaklar aşmış, hırçın denizlerde yüzen buzların üstünde gitmiş. Sonunda, dev dalgaların gökyüzü ile birleştiği yere, dünyanın sonuna varmış. Bitkin bir durumda kıyıdaki kayalardan birine çökmüş ve başını kaldırıp Güneş'e bakmış.

"Ey Güçlü Güneş," diye feryat etmeye başlamış. "Babamın babası, Küçük Yıldız'ın büyükbabası. Dinle beni, sana yalvarıyorum. Bana cennetine giden yolu göster. Göster ki, gelip senden yardım dileyeyim. Ruhum kederler

içinde. Yeryüzünde kalıp sonsuza dek Yaralı Surat adını taşımaktansa, ruhların ülkesinde olmayı yeğlerim."

Yaralı Surat, üç gün üç gece ağzına tek bir lokma koymadan, tek bir yudum içmeden beklemiş. Dördüncü gün şafak sökerken gözünü açtığında, önünde ışıktan bir yol görmüş. Bu yol, suların üzerinden gökyüzüne uzanıyormuş. Hızlı hızlı çarpan kalbiyle, cennete doğru tırmanırken çok mutluymuş.

Ama sonra, tam doğduğu eve ulaştığında, az ötede yedi dev kartalın, sevgili babası Sabah Yıldızı'na saldırdığını görmüş. Bir an daha gecikseymiş, kartallar babasının gözlerini oyacaklarmış. Hemen oklarını kılıfından çekip, birbiri ardına yayına yerleştirmiş ve yedi kartalı da vurmuş. Sabah Yıldızı, uzun zaman önce yitirdiği oğlunu gördüğüne çok sevinmiş. Koşup, ona sarılmış. "Cesaret sınavını başarıyla geçtin oğlum," demiş. "Şimdi seni büyükbaban Güneş'e götürebilirim."

Güçlü Güneş gerçekten de torununa acımış ve yüzündeki çirkin yara izini kaldırmış.

"Bundan böyle," demiş, "kimse sana Poia diyemeyecek, benim yiğit torunum. Çirkinliğini böyle mertçe taşıdığın için, seni bu sihirli flütle ödüllendireceğim. Bu flüt dinleyen herkesi etkiler. Yeryüzüne dön torunum ve sevdiğin kız ile evlen. Daha sonra, arzu edersen göklere, doğduğun yere dönebilirsin."

Artık Yaralı Surat adını taşıyamayacak kadar yakışıklı bir delikanlı olan Küçük Yıldız, yeşil ovalara geri dönmüş ve doğruca komşu kabilenin reisinin çadırına gitmiş. Flütünü çalar çalmaz, reisin güzel kızı büyülenmiş bir halde dışarı çıkmış ve bu yakışıklı yiğide âşık olmuş.

Hemen evlenmişler. Düğün kutlamalarından sonra el ele verip göklere, Güneş'in, Ay'ın ve Sabah Yıldızı'nın yanına varmışlar. O gün bugündür hep ordalar ve çocuklarıyla birlikte çok mutlu yaşıyorlar. Geceleri başınızı kaldırın da gökyüzüne bir bakın. Büyüklerin Samanyolu dediği yerde, onların ve çocuklarının çadırlarının pırıl pırıl parladığını göreceksiniz.

Dünya Yuvarlaktır

Peter Bichsel

Türkçesi: *Gülgün Akman*

Resimler: *Kemal Urgan*

YAPACAK İŞİ olmayan, evli de olmayan, artık çocukları ve bir işi de olmayan bir adam bütün vaktini bildiği her şeyi bir kez daha düşünmekle geçiriyordu.

Bir isminin olması onu mutlu etmeye yeterli değildi. Bu isme niçin ve nereden sahip olduğunu bilmek istiyordu. İşte bu nedenle eski kitapları ismini buluncaya kadar karıştırdı. Sonra bildiği her şeyi bir araya topladı, bizim bildiğimizin aynısını biliyordu. Dişlerin temizlenmesi gerektiğini biliyordu. Boğaların kırmızı renge saldırdıklarını ve İspanya'da **torero** denilen boğa güreşçilerinin olduğunu biliyordu.

Ayın dünya çevresinde döndüğünü ve ayın yüzü olmadığını, o (görülen) şeylerin göz ve burun değil, krater ve dağlar olduğunu biliyordu.

Nefesli sazlar, yaylı sazlar ve vurgulu sazlar olduğunu biliyordu.

Mektuplara pul yapıştırılması, arabaların sağdan sürülmesi, yaya kaldırımlarının kullanılması, hayvanlara eziyet edilmemesi gerektiğini biliyordu. Selamlamak için elin uzatıldığını, selamlama sırasında şapkanın çıkarılacağını biliyordu. Şapkasının keçeden yapıldığını, tüylerinin deve tüyü olduğunu, bir hörgüçlü develer olduğunu, bir hörgüçlülere **dromedare** denildiğini, develerin sahrada yaşadığını ve sahrada kum olduğunu biliyordu.

Bu şeyleri okumuştı, bunlar ona anlatılmıştı ve bunları sinemada görmüştü.

Biliyordu ki, sahrada kum vardı. Gerçi kendisi orada hiç bulunmamıştı, fakat bunu kitaplardan okumuştı ve Kolomb, dünyanın yuvarlak olduğuna inandığı için Amerika'yı keşfetti, bunu da biliyordu.

Dünya yuvarlaktır, o bunu biliyordu.

Bu bilindiğinden beri dünya bir küre şeklindedir ve hep aynı yönde gidilecek olursa

başlanılan yere geri dönülür.

Ne var ki, dünyanın yuvarlak olduğu görülmez, bu yüzden insanlar uzun süre buna inanmak istemediler, çünkü ona bakıldığında düz olarak görülür veya inişli yokuşludur. Üzerine ağaçlar dikilmiş ve evler inşa edilmiştir ve hiçbir yerde yuvarlaklaşmaz ve yuvarlaklaşabileceği yerde, yani denizde ise deniz bir çizgiyle son bulur, denizin ve

yerin nasıl büküldüğü görülmez. Güneş sabahları sanki denizin içinden çıkıp yükseliyor ve akşamları denizin içine batıyormuş gibi görünür. Fakat biz bunun böyle olmadığını biliyoruz, çünkü güneş yerinde kalıyor ve yalnız dünya, evet yuvarlak dünya, her gün bir kere olmak üzere dönüşünü tamamlıyor. Bunu hepimiz biliyoruz ve adam bunu da biliyordu.

Adam, hep aynı doğrultuda gidilirse, günler, haftalar, aylar ve yıllardan sonra aynı yere geri gelineceğini biliyordu. Şimdi masasından kalksa ve gitse, daha sonra karşı taraftan yine masasına geri dönerdi. Bu böyledir ve bilinen bir şeydir.

Adam, "Biliyorum, hep aynı yönde gitsem, bu masaya geri dönerim," dedi. "Bunu biliyorum, fakat buna inanmıyorum ve bunun için denemem gerek," diye ekledi.

Yapacak hiçbir işi olmayan adam, "Dosdoğru gideceğim," diye bağırdı, "yapacak işi olmayan biri pekâlâ dosdoğru gidebilir."

Fakat en basit gibi görünen şeyler en güç şeylerdir. Belki adam bunu biliyordu, fakat hiçbir şey belli etmedi ve bir küre satın aldı. Bunun üzerinde bir yerden başlayıp yine aynı yere dönerek yuvarlak bir çizgi çizdi. Sonra masadan kalktı, evinin önüne çıktı, gitmek istediği yöne dikkatle baktı ve orada başka bir ev gördü. Yolu tam bu evin üzerinden geçiyordu ve evin çevresinden dolaşmaması gerekiyordu, aksi halde bu sırada yönünü kaybedebilirdi. Bu nedenle yolculuk hemen başlayamadı. Masasına döndü,

bir sayfa kağıt aldı ve, "Büyük bir merdiven gerekiyor," diye yazdı. Sonra, evin arkasında ormanın başladığını düşündü, tam yolunun ortasında birkaç ağaç vardı. Bunlara tırmanmak zorundaydı, bunun için kağıda şunları yazdı: "Bir halat ve ayaklarım için tırmanma demiri gerekli."

İnsan tırmanırken yaralanabilir.

"Bir ilkyardım çantası da gerekli," diye yazdı. "Bir yağmurluk, dağ ayakkabıları, yürüyüş ayakkabıları, çizme, kışlık ve yazlık giysiler. Merdiven, ip tırmanma çengelleri, ilkyardım çantası, dağ ayakkabıları, yürüyüş ayakkabıları, kışlık giysiler, yazlık giysiler için bir araba gerekli."

Doğrusu şimdi her şeye sahipti; fakat ormanın arkasında nehir vardı, gerçi üzerinden bir köprü geçiyordu, fakat bu köprü kendi yolunun üzerinde değildi. "Bir gemi gerekli ve gemi için bir araba ve her iki araba için ikinci bir gemi ve ikinci gemi için üçüncü bir araba gerekli," diye yazdı. Fakat adam yalnız bir araba çekebildiğinden, öteki arabaları çekebilecek daha iki adama ihtiyacı vardı ve bu iki adamın da ayakkabı ve

giysilere ve bunlar için bir arabaya ve bu arabayı çekecek birisine ihtiyacı vardı.

Bir kere her şeyden önce arabaların evin üzerinden öteki tarafa geçirilmesi gerekiyordu; bunun için bir vinç ve vinci süren bir adam ve vinç için bir gemi, gemi için bir araba ve vinci taşıyan geminin yüklendiği arabayı çeken bir adam gerekliydi ve bu adamın giysileri için bir araba ve bu arabayı çeken birisi gerekliydi.

"Şimdi artık her şeye sahibim, şimdi yolculuk başlayabilir," dedi ve bir vinci olduğu için artık merdivene, ipe ve demir tırmanma çengellerine ihtiyacı olmayışına sevindi.

Daha az şeye ihtiyacı vardı: Yalnızca bir ilkyardım çantasına, bir yağmurluğa, dağ ayakkabılarına, yürüyüş ayakkabılarına, çizme ve giysilere, bir arabaya, bir gemiye, gemi için bir arabaya ve arabalar için bir gemiye ve arabaları olan gemi için bir arabaya, iki adama ve adamların giysileri için bir arabaya ve arabayı çeken bir adama, bir vince ve vinç için bir adama ve vinç için bir gemiye ve gemi için bir arabaya ve gemili arabayı vinçle çeken bir adama ve bu

adamın giysileri için bir arabaya ve bu arabayı çeken bir adama ihtiyacı vardı. Adam kendi giysilerini de ve hattâ vinç sürücüsünün giysilerini de bu arabaya koyabilirdi; çünkü adam yanına mümkün olduğu kadar az araba almak istiyordu.

Şimdi yalnızca vinci evlerin üzerinden çekecek ikinci, yani daha büyük bir vince, bunun için vinç sürücüsüne ve vinç gemisine ve bir vinç gemisi arabasını çeken adama, bir vinç gemisini, arabasını çeken adamın giysileri için ve bir vinç gemisi arabasını çeken adamın giysilerini taşıyan arabayı çeken adama ihtiyacı vardı, bu adam kendi giysilerini de, vinç sürücüsünün giysilerini de, çok fazla arabaya gerek olmasın diye aynı arabaya yükleyebilirdi. O halde iki vince, sekiz araba, dört gemi ve dokuz adama gerek vardı.

İlk gemiye küçük vinç yüklenecekti. İkinci gemiye büyük vinç, üçüncü gemiye birinci ve ikinci araba, dördüncü gemiye üçüncü ve dördüncü araba gelecekti. Buna göre beşinci ve altıncı araba için bir gemiye daha ve yedinci ve sekizinci arabalar için bir gemiye daha gerek vardı.

Ve iki
araba, bu
gemiler için.

Ve bir
gemi, bu
arabalar için.

Ve bir
araba bu
gemi için.

Ve araba
çekecek üç
adam.

Ve bir
araba, araba
çekeceklerin
giysileri için.

Ve bir
araba, araba
çekeceklerin
giysilerinin
arabası için

Ve sonra
giysi arabası,
üzerinde
ancak bir
arabanın
durabileceği
bir arabaya
yüklenbilir.

Adam
ikinci büyük
vinç için
daha büyük
bir

üçüncüye, üçüncü için bir
dördüncüye, bir beşinciye, bir
altıncıya gerek duyabileceğini
hiç düşünmedi. Gemileri

dağların üzerinden geçirmek
gerekliyordu. Çünkü dağdan
sonra bir göl geliyor ve gemileri
taşıyan adamlara, adamları

gölden geçiren gemilere ve bu gemileri taşıyan adamlara ve adamların giysilerini taşımak için arabalara ve yine bu adamların giysilerini taşıyan arabalar için gemilere ihtiyacı vardı.

Ve şimdi ikinci bir yaprak kağıda ihtiyacı vardı.

Bu kağıda ilkyardım çantasının, yağmurluğun, dağ ayakkabılarının, yürüyüş ayakkabılarının fiyatını bir bir yazdı. Daha sırada çizme ve giysiler vardı.

Arabanın fiyatı bu sayılanlardan da yüksekti, gemi çok daha pahalı ve vincin fiyatı bir evinkinden yüksekti ve vinci çekecek geminin çok büyük olması gerekiyordu ve büyük gemiler küçüklerden daha pahalıydı ve büyük bir gemiyi alacak bir arabanın çok, ama çok büyük bir araba olması gerekiyordu ve çok büyük arabalar çok pahalıydı. Ve adamlar kendi mesleklerinden para kazanmak istiyorlardı. Onları aramak gerekti ve bulmak da çok güçtü.

Bütün bunlar adamı kederlendirdi, çünkü bu arada 80 yaşına geldi ve ölümünden önce geri dönmek istiyorsa acele etmesi gerekiyordu. O zaman yine de büyük bir

merdivenden başka bir şey satın almadı, merdiveni omuzuna yükledi ve yavaş yavaş yola çıktı. Öteki eve gitti, merdiveni dayadı, sağlam durup durmadığını kontrol etti ve sonra yavaş yavaş merdivenden çıkmaya başladı.

Ancak o zaman bu yolculuğu ciddiye aldığını anladım ve arkasından bağırdım:

"Durun, geri gelin, bu çok saçma bir şey!"

Fakat beni duymadı, çoktan çatıya çıkmıştı ve merdiveni yukarı çekiyordu. Bin bir zahmetle çatının tepesine sürükledi, öteki taraftan aşağı sarkıttı. Çatının tepesine çıkıp kayboluncaya kadar bir kere bile arkasına bakmadı. Ondan sonra onu hiç görmedim. Bu olay 10 yıl önce oldu ve o zaman 80 yaşındaydı.

Şimdi 90 yaşında olmalı. Belki gerçeği kavradı ve daha Çin'e varmadan yolculuğundan vazgeçti. Belki de ölmüştür.

Fakat bazen evinin önünden geçerim ve batıya doğru bakarım. Eğer günün birinde yorgun ve yavaş yavaş, fakat gülümseyerek ormandan çıkarsa ve bana doğru gelse: "Şimdi inanıyorum, dünya yuvarlaktır," dese çok sevinirdim.

Yaman Tilki

Roald Dahl • Türkçesi: Gönül Çapan Resimler:
Jill Bennett * Yapı Kredi Yayınları * 1992
1. hamur kâğıda • Karton kapaklı • 84 sayfa
25.000 TL.

Roald Dahl 1916 yılında İngiltere'de doğmuştur. Ailesi Norveç asıllıdır. Shell Petrol Şirketi'nde çalışmış, daha sonra İngiliz Hava Kuvvetleri'nde pilotluk yapmıştır. Üç çocuk babası olan Dahl, çocuklarına anlattığı öykülerden oluşturduğu James ve Dev Şeftali adlı kitabını 1961'de yayımlamıştır. İlk kez 1964'te yayımlanan Çarlı ve Çikolata Fabrikası ise dünyada en çok satan kitaplar arasında yer almıştır. Yaman Tilki 1970 yılında yazılmıştır.

Aşağıda birkaç satırını sunduğumuz Yaman Tilki çok özenli basılmış, Türkçesi son derece düzgün. Bütün kitapsever okurlarımıza öneriyoruz

37

"Söyle bakalım, sevgilim," dedi Tilki Bey. "Bu gece ne istiyorsun?"

Tilkiye Hanım, "Bu gece ördek pişirsek, diye düşünüyordum," dedi. "Lütfen iki tane besili ördek getirir misin? Biri bizim için, öbürü de çocuklar için."

"Tamam karar verildi. Ördekler geliyor!" dedi Tilki Bey. (....)

Ama Tilki Bey, çiftçilerin kendisini nerede gözlediklerini bir bilseydi, belki de kendine bu kadar güvenemezdi. Üç çiftçi de deliğin tam ağzında, her biri bir ağacın arkasına sinmiş, ellerinde doldurulmuş tüfekleriyle bekliyorlardı. Hem de bulundukları yeri özenle seçmişlerdi. Böylece rüzgar durdukları yerden tilkinin deliğine doğru esmiyordu. Böylece çiftçilerin kokularıyla kendilerini ele vermeleri düşünülemezdi.

Tilki Bey karanlık tünelden yukarıya, deliğin kenarına tırmandı. Uzun ve yakışıklı yüzünü gecenin serin havasını alacak şekilde delikten dışarı çıkartıp çevresini kokladı.

Sonra, bir iki santim öne doğru ilerledi ve durdu.

Yeniden çevresini kokladı. Deliğinden dışarı çıkarken her zaman çok dikkatli davranırdı. Biraz daha çıktı. Şimdi gövdesinin başından ortasına kadar ilk yarısı iyice dışardaydı. Kapkara burnunu bir o yana bir bu yana döndürüp tehlikenin kokusunu almaya çalışıyordu. Burnuna hiçbir koku gelmeyince hızla koruya dalıp işine koyulmak üzereydi ki, hafif bir ses duydu ya da duyduğunu sandı. Sanki birisi ayağını yavaşça kuru yaprakların üstüne basıvermişti...

Not: Bu kitabı kitapçınızda bulamazsanız, bize yazın. Kitabınızı adresinize

Kırmızıfarepostalasın. Hem de yüzde yirmi indirimli olarak.

İpucu Bizden Çözümü Sizden

Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,
Pelin Aydemir, Evgin Gülten, Evren Hatipoğlu, Elvan Çolak, Oğuz Açıksöz, Emre Açıksöz, Ayşe Çelik, Erman Çolak...

Kim bunlar, tanıyor musunuz? Tanımadıysanız tanıştıralım: Bunlar, daha önce size sorduğumuz bilmecelerin yanıtlarını bize gönderen Kırmızıfare okuru arkadaşlarımız.

Anımsayacaksınız; Temmuz ve Eylül aylarında bu sayfada üçer bilmece sormuştuk. 7 şimdi, 7 de Ocak ayında soracağız. Sonunda sizden, 20 bilmecenin yanıtını istemiş olacağız. Yani yanıtlarmızı, demin size tanıştırdığımız arkadaşlar gibi bize göndermenizi bekleyeceğiz. Ama içinizden bazı üşengeç arkadaşların göndermeyeceğini de biliyoruz. Onlara diyoruz ki: Hiç olmazsa okuduğunuz bilmecelerin altındaki seçeneklerden doğru sandığınızı işaretlemeyi unutmayınız. Çünkü ileride yanıtları açıklayacağız. O zaman onlara bakarak, hangilerini doğru, hangilerini yanlış yanıtladığınızı anlamış olacaksınız.

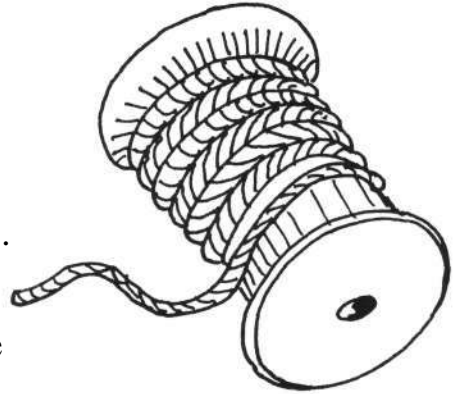
Öyleyse hemen elinize kalemi alın ve yeni bilmeceleri okumaya başlayın.

1 - Suda doğmuştur, sudan korkar.

2 - Hayatta en tatlı şey ne?

3 - Tohumsuz biter, dünyaya yeter.

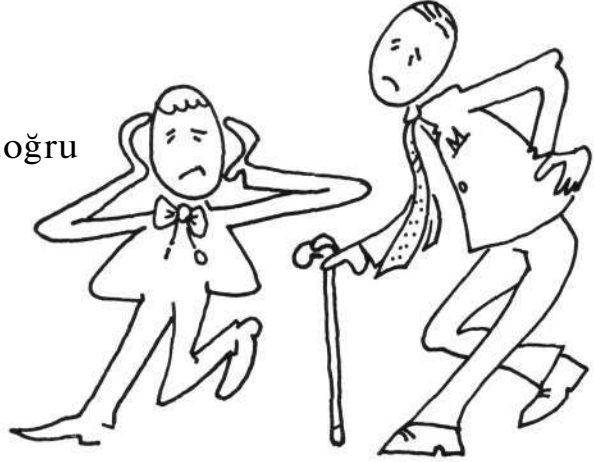
Bu üç ayrı bilmecenin yanıtı, aynı sözcüktür. Üçü de aynı şeyi soruyor. O şeyi bilmeniz için; "Yenilir mi?" diye soracak olursanız, "Yenilir," "Sizin evde, bizim evde var mı?" diye sorarsanız, "Var," diyeceğiz. Eh, bu kadar ipucu yeter, o şey nedir, söyleyin.

**4 - Birisi der ah başım!
Birisi der ah belim!**

İşte size 4 seçenek. Düşünün, doğru olanı işaretleyin.

- a) *Başı ve beli ağrıyan iki kişi.*
- b) *Hastane kapısında iki hasta.*
- c) *Çivi, tahta.*
- d) *Kağıt, kalem.*

**5 - Herkeste bir tane
Türkiye'de iki tane.**

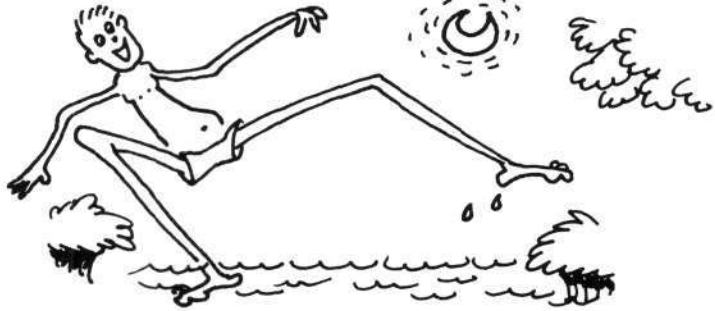
Bu bilmeceye 4 değil 3 seçenek veriyoruz. Doğrusunu hemen işaretleyebilirsiniz.

- a) *Burun - Sarayburnu ve Arıburnu.*
- b) *Boğaz - Boğazlar.*
- c) *Baş - Başhekim ve Başçavuş.*

39

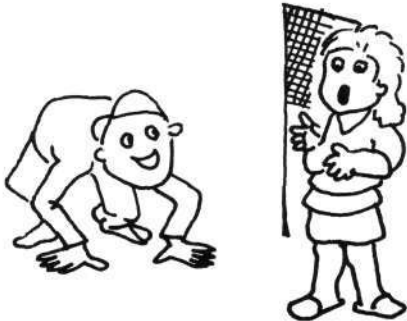
**6 - Dereden karşıya
gölgesiz geçer.**

- a) *Köprü*
- b) *Güneş*
- c) *Ses*
- d) *Ay*

**7 - Ot yedim etlendim,
Su içtim sütlendim.
Aç kapıyı Fatma!
Dört ayakla ben geldim.**

Bu bilmecenin karışılığını bulmak çok kolay. İpucu istemenize gerek var mı?

HANGİ KİTAPTAN?

Aşağıda yalnızca birkaç başlangıç satırını verdiğimiz kitapları tanıyabilecek misiniz bakalım? Cevaplarınızı bekliyoruz...

1) Aşağı vadide üç çiftlik vardı. Bu çiftliklerin sahiplerinin işleri tıkrındaydı. Zengin adamlardı bunlar. Aynı zamanda kötü kalpliydiler. Her üçü de hayatınızda karşılaşabileceğiniz en kötü kalpli, en cimri insanlardı. Adları da Çiftçi Boggis, Çiftçi Bunce ve Çiftçi Bean'di.

2) Salon koltuklarından birinde büzülmüş oturan Alis karıştırmakta olduğu kitaptan başını kaldırdı ve gözlerini pencereden yana çevirdi. İçini çekti: Sabahtan beri yağıp duran yağmur şiddetini artırıyordu.

"Ne kadar sıkıcı!" diye söylendi. Kuşkusuz yağmurdan sonra bahçeye çıkıp salyangoz toplamak keyifli olur, ama, bunun için önce yağmurun durması gerek. Okumayı çok seviyorum, ama yine de çember çevirmeyi ya da piknik yapmayı yeğlerdim."

3) Dışarıda bütün kuşlar neşeye cıvıldayarak o ağaç dalı senin, bu ağaç dalı benim dolaşıyorlardı. Güneş yukarıdan hoş bir gülümsemeyle parıltılarını bu neşeli kuşlara doğru gönderiyordu. Her yer alabildiğine yemyeşildi ve bu yeşilliklerin arasından kır çiçekleri:

- Biz de varız! dercesine kafalarını uzatıyorlardı.

Bütün bu görüntüler bir bahar günündendi ve bu görüntünün ortasında eski, ahşap bir ev vardı. Evde de küçük bir kuş . Ama o, ne güneşin pırıltılarını yüzünde hissedebiliyor, ne de incecik boyunlarını yeşilliklerin arasından uzatmış çiçekleri görebiliyordu. Sadece diğer kuşların neşeli cıvıltılarını duyuyordu. Onun bulunduğu yer kapkaranlıktı. Üstelik, en kötüsü, yapayalnızdı. Çünkü, her yarım saatte bir dışarı çıkıp: "Guguk! Guguk! diye öten bir guguklu saatti o.

12. sayının yanıtları: 1)Kiraz Kız/Muzaffer İzgü, 2)Bir Kız Tanıyorum Altı Yaşında/Nezihe Meriç, 3)Moby Dick/Herman Melville

MAVİBULUT YAYINLARI 1992

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ DİZİSİ

Fili Yuttu Bir Yılan / Fatih Erdoğan	10.000
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor / Fatih Erdoğan	10.000
Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	10.000
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	10.000
Dedem Bana Düdük Yaptı / Fatih Erdoğan	10.000
Geçiyordum Uğradım / Fatih Erdoğan	10.000
Ablam Bana Dil Çıkardı / Fatih Erdoğan	10.000
Sınıfta Kaldım Haberim Yok / Fatih Erdoğan	10.000
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	48.000
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	40.000
Aç Tırtıl/EricCarle	30.000
Demet'in Bahçesi / Ayla Çınaroğlu	36.000
Kırçıl Horoz / Ayla Çınaroğlu	36.000
Sevdiğim Hayvanlar / Ayla Çınaroğlu	48.000

ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) / A. de Saint -Exupéry	38.000

SÜRELİ YAYINLAR

KIRMIZIFARE 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,10,11,12,13	12.000
KEDİ 1, 2, 3	20.000

MAVİBULUT YAYINLARI Yenıcarşı Cad.
33/2 Ferah Ap. D.4 80060 Galatasaray
İstanbul Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

KEDİ

***Kediniz var mı ?
Ya derginiz?***

